

© Ros Ribas

invernadero
de **Harold Pinter**
versió **Eduardo Mendoza**
direcció **Mario Gas**

Teatre Lliure Montjuïc . del 10 al 21 de febrer

Invernadero

de **Harold Pinter** versió **Eduardo Mendoza** direcció **Mario Gas**

---

intèrprets (per ordre alfabètic)

Gonzalo de Castro Roote / **Javivi Gil Valle** Tubb / **Carlos Martos** Lamb / **Ricardo Moya** Loob / **Isabelle Stoffel** Sta. Cutts / **Tristán Ulloa** Gibbs / **Jorge Usón** Lush

---

escenografia **Juan Sanz** i **Miguel Ángel Coso** / vestuari **Antonio Belart** / il·luminació **Juan Gómez-Cornejo** (a.a.i.) / espai sonor **Carlos Martos Wensell**

---

ajudant de direcció **Montse Tixé** / ajudant d'escenografia **Juanjo Reinoso** / ajudant de vestuari **Clara Echarren** / ajudant i tècnic de so **Asier Acebo** / cap tècnic i maquinària **Iñigo Benítez** (Armar) / tècnic de llums **José Luis Vázquez** / regidora **Isabel Echarren** / producció executiva **Paco Pena** / distribució **Salbi Senante**

---

coproducció **Teatro del Invernadero** i **Teatro de La Abadía**

---

espectacle en castellà

durada **1h. 50' sense pausa**

14/02 col·loqui amb la companyia després de la funció

emissió **EN DIRECTE!** a través del web **a partir de les 20h.** aproximadament

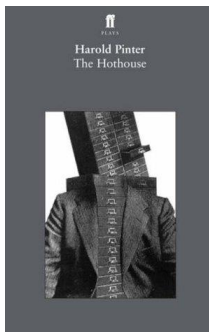
16/02 a les 18:30h. Àgora Lliure . UPF L'individu davant el laberint de la burocràcia diàleg amb **Miquel Berga Bagué** i **David Sancho Royo**

seguiu **#invernadero** al twitter

horaris: de dimarts a divendres a les 20:30h.
el dissabte a les 21h.
el diumenge a les 18h.

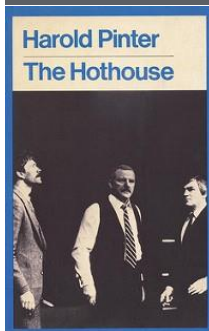
preus: 29"
26" compra avançada
24,50" amb descompte (excepte els dies de l'espectador)
22" dimarts i dimecres (dies de l'espectador)
20" Tarifa Plana Abonats
15" tarifa última fila i Carnet Jove -25

El director d'una institució mig asil mig sanatori toparà amb els seus subordinats arran d'un suposat assassinat que capgirarà l'ordre establert. Una crítica a la burocràcia que és l'ònichi del teatre més polític de **Harold Pinter**. Dirigit per **Mario Gas**.

The Hothouse va ser escrita el 1958 però no va ser publicada fins al 1980 per **Eyre Methuen Ltd**.

El 24 d'abril del mateix 1980 es va estrenar al **Hampstead Theatre** de Londres interpretada per **Derek Newark**, **James Grant**, **Roger Davidson**, **Angela Pleasance**, **Robert East**, **Michael Forrest** i **Edward de Souza**.

El muntatge que presentem es va estrenar el 16 de gener del 2015 al **Teatro Palacio Valdés** d'Avilés, i va fer temporada del 26 de febrer al 29 de març al **Teatro de La Abadía** de Madrid, on es tornarà a presentar a partir del 2 de març.

més informació

<http://www.teatroabadia.com>

S'ha escrit molt sobre l'estil de Harold Pinter i les ressonàncies que repiquen als seus textos. Molt, i la major part de les vegades d'una manera molt reduccionista. Davant la sorpresa i la dificultat de classificar-lo, resulta més eloqüent inundar de referències ja assimilades els textos que ens inquieten per col·locar-los així al prestatge d'autors digerits. Ah, sí! Pinter, és clar: grans influències de aquest i de l'altre, i alhora un dels autors més influents de la segona meitat del segle XX.

D'acord, sempre busquem un discurs tranquil·litzador que ens permeti enquadrar la qüestió i poder, llavors, començar a dissertar . a pontificar?. d'un autor, de tendències, de territoris i de comprensions. Ara bé, tot deixant un marge de comprensió profunda que només poden gaudir unes elits determinades, que seran les dipositàries del misteri

Sempre hi ha qui sap com i de quina manera s'ha d'interpretar l'autor. I apartar-se'n es torna perillós i, per tant, corre el risc de no ser pinterià. *La vache!* Però la veritat és que el seu univers teatral s'ha convertit en un lloc personal, únic, demolidor, crític, dissolvent i ideològic. No hi ha un únic Pinter sinó molts, units per un mínim comú denominador: l'home urbà occidental, la seva alienació, la seva dissolució mentre creix un poder occidental pretesament democràtic i radicalment aniquilador.

Dèiem que Pinter conté molts Pinters en la seva dramaturgia i en l'estil teatral. *The Hothouse, Invernadero* en l'extraordinària versió que firma l'Eduardo Mendoza, pertany al Pinter de les farses negres, molt negres, dislocades, trepidants, àcides i corrosives com un riu subterrani vidriòlic que desfà i dissol tot allò que troba al seu pas i en el qual treu el nas, pudent i exterminador, el poder, polític i estatal en aquest cas.

L'*invernadero*, l'establiment de repòs referit per l'autor, és tot el contrari d'allò que sembla o indica la seva pretensió: un indret balsàmic i de rehabilitació. Ben a la inversa, és un espai on s'ha instal·lat l'horror i l'aniquilació psíquica i total, la negligència i el desemparament i, naturalment, l'assassinat, la desaparició impune i el mutisme institucional.

Vosaltres, honrats ciutadans i seguidors de l'ordre establert, podeu cometre algun error, sense saber-ho, i llavors perdreu la identitat: us convertireu en un número, us rentaran el cervell elèctricament i amb brutalitat i no serà difícil fer-vos desaparèixer per sempre...

I aquest mecanisme del poder establert és tan ferotge i voraç que s'acabarà autodevorant en aquest indret asèptic, tranquil, fraternal i que, quan comença l'acció, celebra la festa del Naixement del Senyor.

Alerta! Vigileu! No deixeu que us hi fiquin de cap de les maneres.

Mario Gas

la premsa ha dit

Tot és fred, inquietantment fred, vidriòlic i fabulós en aquest text de Harold Pinter, un dels referents del teatre universal. Pinter sempre ha estat rar, àcid, incòmode, compromès. Sempre. Des de aquella claustrofòbia inicial dels seus primers textos, no l'ha abandonat mai aquesta sensació d'aïllament d'uns personatges sols davant d'un món hostil, amenaçats per un poder invisible. (...) Podem parlar també d'un cert humor: ironia, sarcasme. Un humor negre i incòmode, del que en lloc de somriure provoquen acidesa. En la manera de fer visibles aquesta mena de sensacions, Mario Gas és un director més que entrenat. (...) *Invernadero* és un Pinter genuí, d'idees negres: un terror insinuat en una clínica de repòs, que és tot el contrari del que sembla. Un centre on viu el terror, confinat en uns despatxos o en unes habitacions hospitalàries. Tot esperant la mínima esquerra per escapar-se'n. I al final se n'escapa de forma contundent i torbadora. (...) To és gèlid en aquest Pinter negre. (...) És una dada política. Una il·luminació espectral i una escenografia sense ornamentació contribueixen a aquesta fredor. Un muntatge auster de Mario Gas, excel·lent director d'actors, excel·lent director de tot.+

Javier Villán (El Mundo)

Invernadero, que Mario Gas ha munta a La Abadía, transcorre, entre torrentades d'alcohol, en un kafkià centre de repòs de la postguerra britànica, durant una diada nadalenca marcada per un naixement i una mort. (...) Roote, el director de la misteriosa institució, és un ex coronel pompós, canallenc i embogit, que Simon Russell Beale interpretava al muntatge de Lloyd com un John Cleese diabòlic. Gonzalo de Castro em fa pensar en un encreuament, molt espanyol, entre els caps de *La oficina siniestra* de La Codorniz i els militars sonats de *La hija del capitán* de Valle. (...) Tristán Ulloa és Gibbs, la seva impenetrable mà dreta: un treball de molt de mèrit, que li deu deixar les galtes enrampades, ja que del principi al final manté un somriure ofídic que sembla enganxada amb grapes, la pura encarnació d'allò que els britànics anomenen *the smiler with the knife under the cloak*. (...) Jorge Usón, que ja estava fantàstic a *Feelgood*, broda totes les intervencions de Lush, especialment la cínica tirada que explica, amb un ritme espectacular i les arts d'un bufó shakespearí, com va enredar la mare d'un dels pacients. (...) Gibbs i Lush no queden lluny de Goldberg i McCann, els sicaris de *The Birthday Party*, o de Briggs i Foster, els criats de *No Man's Land*. L'absurd i el sinistre s'acoblen perfectament en el cara a cara central entre Roote, Lush i Gibbs, per al meu gust la escena culminant de la funció, que De Castro, Ulloa i Usón representen com una perversa entrada de *clowns*, molt ben pautaada per Pinter i expertament dirigida per Gas.+

Marcos Ordoñez (El País)

Què va poder induir Harold Pinter a mantenir en un calaix de l'escritori *Invernadero* durant vint-i-dos anys? Alguns autors són així d'extranys; el cas és que va escriure la peça el 1958, un any abans que *El muntaplats*, i va esperar fins al 1980 per portar ell mateix a escena aquesta farsa negra que trenca la incertesa desamparada de Kafka i la ironia descarnada de Beckett. He trobat referències que apunten que l'autor es va inspirar en la invasió soviètica d'Hongria el 1956. I és plausible, perquè, com van fer els carros de combat del Pacte de Varsòvia a Budapest, hi ha a *Invernadero* un restabliment brutal de l'ordre establert per acabar amb la frivolitat de la tolerància i l'estovament de l'ortodòxia disciplinària, tot i que, és clar, Pinter adoba la seva proposta amb tassetes de humor negre, un generós raig de vidriol i refrigerants ràfegues d'absurd. (...) Un Pinter obscur i sardònic amb el vertigen d'una comèdia d'elements conduït al ritme precís per Mario Gas, que modula molt bé una magnífica versió en què Eduardo Mendoza enfila el grotesc i el sinistre d'un text que posa en solfa els mecanismes d'una burocràcia concebuda per preservar un ordre potser inamovible. (...) Molt afinades les interpretacions, amb un Tristán Ulloa sinuós, l'encarnació perfecta del buròcrata astut, com aquell repentinat János Kádár que els soviètics van posar al front d'Hongria, i un Gonzalo de Castro que, al paper del coronel Roote, l'encerta en la distinció gestual.+

Juan Ignacio García Garzón (ABC)

ÀGORA LLIURE - UPF

dimarts 16 de febrer

L'individu davant el laberint de la burocràcia

diàleg amb **Miquel Berga Bagué** i **David Sancho Royo**

Bèlgica ha estat més de 500 dies sense govern. En aquest període d'impasse polític, l'Estat ha continuat oferint els seus serveis als ciutadans amb tota normalitat. L'autonomia de l'administració pública genera un grau equivalent tant d'admiració i tranquil·litat com de recels i suspicàcies. Una gran superestructura que funciona al marge dels rituals democràtics de la societat. Un sistema invisible que ningú no qüestiona excepte quan l'individu se'nfronta sense, cap més alternativa, al misteri i a unes normes que no estan subjectes a cap control per part seva. Quan la benèfica administració es transforma en burocràcia i exhibeix la seva poderosa capacitat d'abstreure's es despleguen totes les conjectures sobre un laberint guardat un arcà terrible: la supervivència de la pròpia superestructura.

Ionesco, Dürrenmatt i Kafka han tractat de manera extensa la indefensió de l'individu quan se'nfindinsa pels camins escabrosos de la burocràcia. Harold Pinter ni tan sols té en compte les víctimes . nombres invisibles. d'una ambigua institució estatal. La seva comèdia se centra en mostrar les tensions internes per controlar el sistema, les lluites de poder en les quals les persones acollides són simples danys col·laterals. Amb aquesta sessió de l'Àgora Lliure - UPF mirarem d'aportar una mica de llum a un sistema vist com a opac i complex . la reivindicació de la transparència i la racionalització són clàssics electorals. i mostrar les claus de la fascinació que autors com Pinter . cadascun amb el to dramàtic, còmic o surrealista que li era més pròxim. han mostrat envers aquesta inabastable realitat fortificada en la seva pròpia lògica.

Montjuïc È a les 18:30h. durada aproximada 1h. - entrada lliure È aforament limitat

l'autor

Harold Pinter

Londres, 1930 . 2008

Neix el 10 d'octubre de 1930 al barri londinenc de classe obrera de Hackney, en el si d'una família jueva. En esclatar la II Guerra Mundial és separat dels seus pares i evacuat a la zona campestre d'Anglaterra. El 1944 torna a Londres i cursa estudis a la Royal Academic of Dramatic Art durant dos semestres. En aquest període escriu els

seus primers poemes i actua en diverses companyies sota el pseudònim David Baron.

Pinter inicia la seva extensa obra . va escriure un total de 29 peces al llarg de la seva carrera. el 1957, amb *The Room*, representada per primera vegada a la Universitat de Bristol pels estudiants. La peça pren com a escenari una habitació tancada i molt pocs personatges, com la majoria de les seves obres teatrals. Immediatament va publicar *The Birthday Party* (1957) una peça que no va ser ben acollida per la crítica i que va ser retirada de la cartellera una setmana després de la primera representació. Tot i aquestes reticències, l'èxit no va tardar a arribar-li, ja que el 1959 amb *The Caretaker* va aconseguir el primer reconeixement públic, que es va consolidar l'any següent amb *The Dumb Waiter*.

Durant la dècada de 1960, Pinter escriu una sèrie d'obres com *A Night Out* (1959), *Night School* (1960), *The Lover* (1962), *The Homecoming* (1964), *Landscape* (1967) i *Silence* (1968), que el van consagrar com a figura influent del teatre britànic per a tota una generació de dramaturgs. El seu estil s'ha etiquetat com a %teatre de l'absurd+. iniciat per Beckett, Ionesco i Genet. ja que parteix usualment d'una situació aparentment innocent, absurda i amenaçadora a causa d'una conducta peculiar d'algun personatge que resulta incomprendible per al públic, i en ocasions, per la resta dels personatges. A més, les obres de Pinter també es caracteritzen per partir de fantasies eròtiques i obsessions, gelos i odis, i per això també han estat qualificades com a %teatre de la inseguretat+. Anys més tard, l'autor escriu obres com *Betrayal* (1979), *One for the Road* (1984) o *Celebration* (1999), que ell mateix porta a escena al teatre The Almeida de Londres la primavera de l'any 2000.

Amb el pas del temps, Pinter s'implica més obertament en política i les seves obres més tardanes tendeixen a ser més curtes, de temes polítics, i hi utilitza al·legories de la repressió. L'obra de 1988 *Mountain Language*, per exemple,

sorgeix a partir de l'experiència del dramaturg sobre la repressió turca i la supressió de l'idioma kurd.

A més d'autor dramàtic de teatre, Pinter escriu obres per televisió i ràdio i ha dirigit més de trenta produccions de teatre pròpies i d'altres autors, com Robert Shaw, James Joyce, David Mamet i Simon Gray. En el món del cinema ha estat guionista de pel·lícules com *The Servant* (1964) i *The Messenger* (1971) de Joseph Losey, *The Last Tycoon* (1976), de Elia Kazan i *French Lieutenants Woman* (1981) de Karel Reisz. També és autor d'una única novel·la, *The Dwarfs*.

Amb els guions per al cinema aconseguix diversos premis, com l'Ós de Plata del Festival de Cinema de Berlín (1963), el premi BAFTA (1965 i 1971), la Palma d'Or del Festival Internacional de Cinema de Cannes (1971) i el Premi de la Commonwealth (1981). També opta als Oscar per *French Lieutenants Woman* i *Betrayal*.

El premi més important de la seva carrera, el Nobel de Literatura, li és atorgat per l'Acadèmia sueca l'any 2005 per ser *«Qui en les seves obres descobreix el precipici sota la irrellevància quotidiana i les forces que entren en confrontació a les habitacions tancades»*.

Mor la nit de Nadal del 2008 a causa d'un càncer de sòfag.

més informació <http://www.haroldpinter.org>

el director

Mario Gas

Montevideo, 1947

Actor i director, tant de teatre com de cinema; director i actor de doblatge; professor, crític i gestor; il·luminador i escenògraf. Va ser director del Festival Grec el 1976, del Saló Diana, del Teatre Condal, del Festival Olímpic de les Arts, del Festival de Tardor de Barcelona, i del Teatro Español de Madrid del 2004 al 2012.

Mario Gas va néixer a Montevideo durant una gira per Amèrica del Sud en què el seu pare, Manuel, estrenava el repertori de sarsuela del mestre Pablo Sorozábal. Va formar diversos grups de teatre independent i universitari a finals dels anys 60. Ha firmat gairebé un centenar de direccions tant de teatre de text com d'òpera i musicals. Entre els seus últims treballs podem destacar *Sócrates, juicio y muerte de un ciudadano*, un text seu i d'Alberto Iglesias; *El veneno del teatro*, de Rodolf Sirera; *Follies*, de Stephen Sondheim i James Goldman; *Sweeney Todd*, de Stephen Sondheim; *Las Troyanas*, d'Eurípides, en versió de Ramón Irigoyen; *Ascenso y caída de la ciudad de Mahagonny*, de Bertolt Brecht i Kurt Weill, l'obra amb què es van inaugurar les Naves del Español. Anteriorment havia presentat *Homebody/Kabul*, de Tony Kushner i *Adiós a la Bohemia*, de Sorozábal; *L'elisir d'Amore* de Donizetti (Gran Teatre del Liceu i Teatro Real de Madrid); *A Electra le sienta bien el luto* (Festival de Mérida, 2005/06); *Orestíada*, d'Èsquil (2004/05); *Zona Zero*, de Neil LaBute, i així un llarg etcètera que ens portaria a l'any 1965, quan debuta en la direcció amb l'obra d'Alfonso Sastre *Asalto nocturno*, amb només divuit anys.

Ha rebut més d'una vintena de guardons, de entre els quals se'n compten una desena de Premis Max, el Premio Gran Vía, Premi del públic de la Revista BCN; el Premi de la Crítica de Barcelona; Premi de l'Associació d'Actors i Directors de Catalunya, Premi Nacional de Teatre de la Generalitat de Catalunya i el Premi Nacional de Direcció Escènica de la Generalitat de Catalunya.